

σα κατὰ τὰ μέρη εκείνα, μεταξύ πολλῶν ἄλλων ἀφῆρασε καὶ τὸν Θεοδοσίον. Εἰς δὲ τὴν κλίνην τοῦ θανάτου του δὲν ἔλειπε νὰ στείλῃ τὴν εὐλογίαν του εἰς τὴν Κωνσταντιαν. Κατελήφθη δὲ καὶ ἐκείνη ἐκ τῆς αὐτῆς ἀσθενείας, ἕ ὅτε ἡ ἡγουμένησσα τὴν εἶπεν ὅτι ὁ Θεοδοσίος προαπῆλθεν αὐτῆς, ἡ Κωνσταντία ἀνατείνασα τὰς χεῖρας εἰς τὸν Οὐρανόν, « Εὐχαριστῶ τὴν Θεῖαν Πρόνοιαν, εἶπε, διὰ τὴν εἶδῃσιν τὴν ὁποῖαν ἔδωσες· καὶ τώρα, ἐπρόσθεσεν, ἂν δὲν ζητῶ παράλογόν τι ἄς μὲ γείνη ἡ χάρις νὰ ἐνταφιασθῶ μετὰ τοῦ Θεοδοσίου. Τὸ τάξιμόν μου φθάνει μόνον ἕως εἰς τὸν τάφον, καὶ ἐλπίζω ὅτι δὲν τὸ παραβαίνω μὲ τὸ ζήτημά μου τοῦτο. » — Ἀπέθανε δ' ὀλίγον μετὰ ταῦτα, καὶ ἐνταφιάσθη κατὰ τὴν εὐχαριστοῖσίν της.

Οἱ τάφοι των ἀκόμη καὶ σήμερον διασώζονται μετὰ τῆς βραχυτάτης ταύτης εἰς τὸ Λατινικὸν ἐπιγραφῆς.

« Ἐνταῦθα κείνται τὰ σῶματα τοῦ Πατρὸς Φραγκίσκου καὶ τῆς ἀδελφῆς Κωνσταντίας. Ἠγαπῶντο εἰς τὴν ζωὴν των, καὶ εἰς τὸν θάνατόν των δὲν ἀπεχωρίσθησαν. »

E.

ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ.

(Συρέχεια ἀπὸ Σελ. 326 καὶ τέλος.)

Τὸν Μανουὴλ διαδέχεται Ἰωάννης Ζ'. Ὁ Παλαιολόγος (1426), ὅστις καὶ ἀμέσως ἔλειψε νὰ στερηθῇ τὸν θρόνον του ἀπὸ τὸν Σουλτάνον Μουράτην Β', ἐφ' ᾧ τε καὶ ὑπεσχέθη νὰ πληρώσῃ εἰς αὐτὸν ἐτήσιον φόρον 300,000 γρ., καὶ τὸν παρέδωκε καὶ τὰ ὀλίγα φρούρια τὰ ὁποῖα εἰσέτι εἶχεν εἰς τὴν Μαύρην Θάλασσαν. Εὐρισκόμενος δὲ εἰς τοιαύτην κατάστασιν, ἐστοχάσθη καὶ αὐτὸς νὰ ζητήσῃ βοήθειαν ἀπὸ τοὺς Δυτικούς Ἡγεμόνας, τὴν ὁποῖαν διὰ νὰ ἐπιτύχῃ εὐκολώτερον, ἐμελέτησε νὰ διαπραγματευθῇ καὶ αὐτὸς τὴν ἔνωσιν τῶν ἐκκλησιῶν. Σύνοδος δ' ἐτελείετο τότε τῶν Λατίνων ἐν Βασιλείᾳ πρὸς μεταρρυθμίσειν τῆς ἐκκλησίας των καὶ ἐξόντωνσιν τῶν Παπικῶν προνομίων τοῦ Πάπα. Πρὸς αὐτὴν δ' ἐνέκρινε νὰ στείλῃ πρέσβεις ὁ Ἰωάννης, ἧτις καὶ μετὰ χαρᾶς ἐδέχθη τὰς προτάσεις του, καὶ ἐστῆλε πλοῖα καὶ χρήματα πρὸς μετακόμισιν αὐτοῦ καὶ τοῦ ἱερατείου. Μαθὼν δὲ τοῦτο ὁ Πάπας Εὐγένιος Δ'. ἐστῆλεν ἀμέσως καὶ αὐτὸς τέσσαρα πλοῖα μετ' ἑνὸς ἀνεψιῶν του Κουτλουμέρην, προσκαλῶν αὐτὸν εἰς τὴν Ἰταλίαν, ὅπου καὶ μετέβη εἰς αὐτὴν (1438) ὁ αὐτοκράτωρ μετὰ τοῦ υἱοῦ του, τοῦ Πατριάρχου Ἰωσήφ, τοῦ Νικαίας Βησσαρίωνος, καὶ ἄλλων ἀρχιερέων καὶ ἐλλογιμῶν ἀνδρῶν. Ἐγένετο δ' ἡ σύνοδος εἰς τὴν Φλωρεντίαν, εἰς τὴν ὁποῖαν καὶ μ'

ὄλας τὰς γενναίας ἀντιστάσεις Μάρκου τοῦ Εὐγενίου (ἀρχιεπισκόπου τῆς Ἐφέσου) ὁ βασιλεὺς καὶ οἱ λοιποὶ ἀρχιερεῖς παρεδέχθησαν τὰ τοῦ Πάπα, καὶ οὕτως ἐξετελέσθη ἡ ποθομένη τῶν ἐκκλησιῶν ἔνωσις. Ἀφοῦ ὅμως ὁ αὐτοκράτωρ ἐπανῆλθεν εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὁ λαὸς καὶ ὁ κληρὸς μὴ δεχόμενοι τὴν βεβιασμένην ταύτην ἔνωσιν, συνεκρότησαν ἑτέραν σύνοδον, καὶ ἠκύρωσαν ἅπαντα τὰ ἐν τῇ Φλωρεντίᾳ δογματισθέντα. Μαθὼν δὲ ταῦτα ὁ Πόπας Νικόλαος Ε' (διάδοχος τοῦ Εὐγενίου) ἐστῆλε τὸν Καρδινάλιον Ἰσίδωρον πρῶτον Κιαΐβου (Ῥωσ.) διὰ νὰ μεταστρέψῃ τοὺς ἀντιτολικούς. Συλληφθεὶς ὅμως οὗτος ὑπὸ τῶν Τούρκων, ἐπωλήθη εἰς τὸν Γαλατᾶν, καὶ βλέπων ἐκείθεν ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ πράξῃ τίποτε, ἔφυγεν εἰς τὴν Πελοπόννησον.

Τὸν Ἰωάννην διαδέχεται Κωνσταντῖνος ὁ Παλαιολόγος (1450), ἐφ' οὗ ὁ Σουλτάνος τῶν Τούρκων Μωάμεθ Β', ἐφορησας κατὰ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐκυρίευσεν αὐτὴν (1453 Μαΐου 29), μεταχειριζόμενος κανόνια καὶ πυρίτιδα κόνιν ἧτις εἶχεν εὑρεθῆ κατὰ τοὺς χρόνους τούτους.

K. M. Σ.

Μὲ μερίστην συγκίνησιν ψυχῆς ἀνέγνωμεν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθμ. 140 φύλλον τῆς Εὐτέρας τὴν ὑπὸ τὸ στοιχεῖον Τ. καταχωρηθεῖσαν διατριβὴν εἰς τὴν Σμυρναϊκῆν ἐπιστολὴν, ἐν ἣ διαγράφει τὰ περὶ τῆς Εὐαγγελικῆς Σχολῆς ἀποκαλῶν αὐτὴν ἔρμαιον τῆς ἀμαθείας καὶ ἀμέσως ὀμώμενοι ὑπὸ σφοδρατάτου αἰσθήματος πατριωτισμοῦ ἐπελήφθημεν τῆς περιστάσεως νὰ ὑποδείξωμεν αὐτῷ ὅτι τὰ γραφόμενά του οὐδόπως ἔχονται ἀληθείας, καὶ εἶναι ψευδῆ, καὶ πάντῃ ἀνυπόστατα· ὁ τοιοῦτος φαίνεται παρασυρθεὶς ἀπὸ ὑπεκτρεφομένην κατ' αὐτῆς ἀντιπάθειαν ἐτόλμησε νὰ ἐκφέρῃ ἀνύπαρκτον τω ὄντι κατηγορίαν ἐπαναφέρων εἰς αὐτὴν τὴν ἐποχὴν τῆς βρβάρότητος. Ἀλλὰ τίς βεβαίως ἐπὶ τοιαύτης μάστιγα ἐποχῆς ἤθελε τολμήσει νὰ ἀντίπῃ, καθ' ἣν ἡ Σχολὴ ἠτύχησε νὰ ἀποκτήσῃ Γυμνασιάρχην καὶ Διευθυντὴν τὸν Κύριον Λαίλιον, ἄνδρα ἐξῆχος ἐπὶ παιδείᾳ καὶ μαθήσει διαπρέποντα, σπουδάσαντα εἰς Εὐρωπαϊκὴν Ἀκαδημίαν καὶ ἀξιώθεντα διδακτορικὸν διπλώματος, πεπρωτισμένον μὲ παντοίας ἐπιστημονικὰς γνώσεις, τὰ μέγιστα παρὰ πᾶσιν ὑποληπτόμενον, ἄνδρα, λέγω, πολυμαθέστατον δυνάμενον ἐπαξίως νὰ καθέξῃ ὑψηλὴν θέσιν Καθηγητοῦ εἰς Πανεπιστήμιον; οὐχ ἦττον δὲ παντὸς ἐπαίνου ἄξιον κρίνονεν καὶ τὸν συνδιευθυντὴν αὐτοῦ Κύριον Βάραν, καὶ τοὺς φιλομούσους καὶ συμπολίτας ἡμῶν Σμυρναίους τοὺς διὰ γενναίας χρημάτων εἰσφορᾶς τὸ ἐπὶ τοῦ κλεινοῦ τούτου ἐδάφους ἀνεγείραντας καὶ διατηροῦντας ἱερὸν τέμενος τῆς Σοφίας, ἐνθα ἡ πρὸς μάθησιν ὀργῶσα νεολαία ἠθικῶς τε καὶ θρησκευτικῶς φωτίζεται καὶ διαπλάττεται. οὐδαμῶς βεβαίως δύναται νὰ ἐπιφέρῃ ψόγον καὶ κατὰ τῆς ἀρτίως ἐκλεχθείσης ἐφορείας συνισταμένης ἐξ ἀνδρῶν τὰ